

stres finanslovsforslag og i særdeleshed om den økonomiske holdbarhed af de forslag, der blev fremsat. Det er altså så de gamle travere, der skal trækkes af stalden og give Venstres fornyelse, kan jeg forstå.

Alligevel har vi jo hørt to ting i dag, og det har så været to udgiftskrævende ting, som Venstre går ind for: Fritvalgmodel på hospitalsområdet og på børneområdet og afskaffelse af jordskatterne.

Det er jo ret interessant, at når man diskuterer en økonomisk stramning, kommer Venstre med nye udgiftskrævende forslag. Jamen er det Venstres måde at føre ansvarlig økonomisk politik på? Hvad vil Venstre? I mange år hørte vi jo et slogan: Venstre ved du, hvor du har. Jeg tror, det nye fremover bliver: Hvad vil Venstre?

Anden næstformand (Henning Grove):

Så er det hr. Klaus Hækkerup, derefter fru Ulla Tørnæs, og så går jeg videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Fru Ulla Tørnæs glemte at svare mig før på mit helt enkle spørgsmål om, hvad Venstres politik er over for kommunerne. Mener Venstre, at den ene procent realvækst i driftsudgifterne, som regeringen har lagt op til, er det korrekte? Mener Venstre, det er for lidt, eller mener Venstre, det er for meget? Det vil jeg egentlig gerne bede fru Ulla Tørnæs om at svare på. Spørgsmålet er, som der også blev sagt før: Hvad vil Venstre over for kommunerne?

(Kort bemærkning).

Ulla Tørnæs (V):

Jeg skal gerne gentage over for Socialdemokratiets ordfører, hr. Jacob Buksti, hvad Venstre lagde på bordet over for regeringen under forhandlingerne om pinsepakken.

Punkt nr. 1: Indgrebet over for boligejerne skulle lempes.

Punkt nr. 2: Indgrebet over for kapitalpensionen skulle fjernes.

Punkt nr. 3: Befordringsfradraget skulle forhøjes for at neutralisere den høje benzinafgift. Erhvervspakken og realrenteafgiften skulle udskydes til efteråret, og endelig skulle der laves en rammeaftale for stramningerne i finansloven for 1999.

Men sagen var jo den, at regeringen havde en helt anden drejebog, og den drejebog gik på, at den ville lave en aftale med venstrefløjen, og at

den ikke ønskede at indgå i en dialog om de her punkter. Ja, vel om nogle af punkterne, men det væsentligste punkt, nemlig hvad angik forrindelserne af vilkårene for boligejerne ønskede regeringen end ikke at overveje det, som Venstre lagde på bordet, og det er rigtigt, vil jeg sige til hr. Buksti, at det var lige præcis det, der var grunden til sammenbruddet.

Så vil jeg sige til hr. Jørn Pedersen: Vi har som sagt fremlagt vores finanslovsoplæg hvert år i de år, vi har været i opposition, og vi har krone for krone anvist besparelser for de udgiftskrævende forslag, vi har stillet. Hr. Jørn Pedersen og hr. Klaus Hækkerup ryster på hovederne, kan jeg se, men det er klart, at når man beder Finansministeriet om en opgave, som hedder, at man ønsker at sende Venstres oplæg igennem regnemaskinen i Finansministeriet, er det en bestilt opgave, hvor man på forhånd selv har givet svaret, og så er det klart, at man kan få et hvilket som helst tal ud af en sådan regnemaskine. Derfor sidder hr. Jørn Pedersen og hr. Klaus Hækkerup og ryster på hovedet, men det er korrekt, at Venstre krone for krone har anvist besparelsesforslag for de udgiftskrævende forslag, vi har stillet.

Pia Christmas-Møller (KF):

Den folketingssamling, som vi runder af med afslutningsdebatten i dag og endelig med en stribe tredjebehandling i morgen, vil på flere måder indskrive sig i historien, ikke så meget, fordi den med sine godt 3 måneder hører til blandt de korteste i nyere tid, heller ikke så meget, fordi den har været hæsblesende med indgreb i en storkonflikt og afbrudt af en intensiv EU-kampagne, der sikrede et dejligt klart folkeligt ja til Amsterdamskontraktat, og sådan set heller ikke i sig selv, fordi et stort økonomisk indgreb blev en realitet.

Nej, denne folketingssamling vil blive husket for regeringens stadig mere sygdomsplagede stil både parlamentarisk og i forhold til særligt udvalgte vælgergrupper, en stil, der afslører, hvor stærkt regeringen er ramt af den bacille, der hedder »magtens arrogance«. Symptomerne bliver stadig tydeligere: selvhøjtidelighed, ret-haveriskhed og mangel på respekt for vælgerne og det samarbejdende folkestyre. Det er hårde ord på en varm junidag, men de er præcise, som januarnattens kulde er bidende.

Vi har en regering, som siger et, men gør noget andet. Regeringen siger, at den har formidlet det brede politiske samarbejde, men den